Z BESEDO IŠČEMO IN USTVARJAMO LEPOTO

Lansko leto sta bila razpisana dva literarna natečaja za odrasle avtorje, stare nad 30.let, ki pišejo v slovenskem jeziku. Na oba natečaja je svoji prozni deli poslala Minka Pečaver Potočnik.

Regijsko srečanje odraslih literatov za Dolenjsko, Belo krajino in Posavje **» V zavetju besede«** je bilo po spomladanski karanteni izvedeno z veliko mero zaščitnih ukrepov 9. septembra 2020, na gradu Rajhenburg nad Brestanico v sodelovanju z JSKD OI Krško.

Prijavljenih je bilo 24 literatov. Srečanje je bilo v živo, vendar so zaradi nevarnosti okužbe sedeli v ogromni dvorani, daleč vsaksebi, na mnogih obrazih so bile zaščitne maske. Minka Pečaver je na regijsko srečanje v Brestanico poslala zgodbo z naslovom **Čokolada.** Letošnja regijska strokovna selektorica, pesnica in pisateljica Stanka Hrastelj je izbrala pet prispevkov za državno srečanje koncem novembra v Kotljah. Med izbranimi prispevki je tudi literarno besedilo naše članice DU Minke Pečaver. Selektorica v obrazložitvi zakaj je izbrala Čokolado zapisala med drugim tudi to:« Ker je zgodba intrigantna, ker s svojo preprosto drugačnostjo zgrabi, prepriča in pritegne**. Čokolada je kratko malo izjemna zgodba. »**

Zaključek literarnega natečaja »V zavetju besede« je bil na spletu, 22.11.2020.. Izbranih je bilo pet finalistov iz veh slovenskih regij. To ni bil pravi zaključek. Pravo zaključno srečanje v živo bo v nedeljo, 23. maja 2021v Kotljah- v okviru Tedna ljubiteljske kulture. Čestitamo vsem nominiranim avtorjem.

V soorganizaciji Knjžnice Črnomelj in JSKD OI Črnomelj je letos potekalo15. srečanje literatov- literarni natečaj **Lepota besede** z geslom **»Z besedo iščemo in ustvarjamo lepoto«.** Na natečaj se je prijavilo kar 34 literarnih ustvarjalcev iz Bele krajine, Posavja in širše Dolenjske.

Vsa prispela dela je pregledala strokovna ocenjevalka , pesnica in pisateljica Stanka Hrastelj. Ob 15.letnici so izdali knjižico LEPOTA BESEDE 15. Za objavo v knjižici je strokovna ocenjevalka izbrala dela 27 avtorjev. Med njimi je tudi prozno delo **Stari panj** Minke Pečaver Potočnik. Dela so bila ocenjena z OSKARJI, OSKARJI za posebne dosežke in Zlato malino ali debaklom. Minka je poslala svojo zgodbo pod šifro HALOŠKA TRNOVKA. Za avtorico strokovna selektorica pravi , da je izjemna avtorica kratkih zgodb s posebnim pripovedovalskim slogom. Pogosto opušča vejice in pike, a ravno **zaradi njenega svojskega pristopa zgodbe delujejo**. Vsi avtorji so prejeli knjižico in Priznanje za sodelovanje.

V petek, 20.11.2020, so v Črnomlju pripravili virtualno srečanje. To je bil pogovor udeležencev s strokovno ocenjevalko Stanko Hrastelj. Vsakemu udeležencu je podala strokovno mnenje o njegovih prispevkih. Vsem literatom čestitamo.

Milica Lukšič, DU Dolenjske Toplice

ČOKOLADA

Neko jutro ko sem ravno sanjala kako se lačne kokoši borijo za pšenico in koruzo to dobijo vsako jutro za priboljšek nato se celi dan pasejo okoli hiše vmes pa še posamezno grejo na gnezdo kjer znesejo jajce, te smo skrbno zbirali, da smo jih prodali in za ta denar kupili najnujnejše za dom. oče me je počasi prebudil in z strogim glasom naročal, da naj napaseva krave, nahraniva prašiče in prineseva vodo iz studenca domov nato se je z kolesom odpeljal 24 km daleč k mami v bolnico na obisk, kot vedno sva se tudi tokrat takoj lotile očetovega ukaza najprej sva odgnale krave na gmajno nato sem šla jaz domov nahranit prašiče ki so že sestradani krulili v svinjaku planili so po hrani za njih namenjeni skrbno sem zaprla svinjak in šla v kuhinjo po škaf za vodo ter ga nesla do studenca ker nisem mogla sama zajeti vode sem poklicala sestri pritekle so obe Nežka in Blažka, na polovici poti sva se ustavili položili škaf na stezo in se ozrli po gmajni za kravami, opazovale sva jih kako hitijo jesti travo, seveda hotele so biti site, ko bodo morale u štalo. Me smo se ozirale okrog, če so kje kakšne užitne rastline, pa je povsod samo trnje in grmovje, končno zagledava svetlikajoče kamnite plošče podobne čokoladi medtem ko sva jih veselo hrustale sva videle krave kako hitijo k potoku, da se napijejo vode tudi me sva pohitele z vodo domov z zajemalko sva se iz škafa hitro odžejale ,nato sva še krave prignale v štalo.

Ker ni bilo mame doma sva požrle vse kar se je dalo požret, zato sva imele velikokrat prebavne težave in sva driskale kar za štalo, ta sestradani pes pa je hitro vse polizal za nama. Oče je pa vsaki dan kuhal pržganko, tako da se je nama že krepko upirala, zato se je odločil in skuhal poparo na zaseki je popražil na koške narezan star kruh in zalil z vrelo vodo, to je tako mamljivo dišalo in tako je bilo okusno, da se mi še danes pocedijo sline, če se spomnem na tiste čase v katerem ni bilo časa za popoldanski počitek , moral je sklepati koso da bo bolj rezala in ko je vročina popustila je zopet nama naročal, kaj naj delava in odšel na sosedov hrib pomagati kositi travo, me sva kmalu odvedle krave na gmajno, da se zopet napasejo, jaz sem šla domov nahraniti prašičke, dala sem jim detelje in vode, kokoškam pa lonček koruze. Pomislila sem, da bova tudi me želele kaj jesti, vedela sem, da me bodo sestri kmalu pogrešali, bilo je treba pohiteti v skledo sem dala malo moke v lonček malo vode, vžigalice v žep in odhitela na gmajno, ker je bil gozd v bližini sva nabrale nekaj suhih vej in jih privlekle na sred gmajne nalomile sva jih na manjše kose ter zakurile ogenj, nato sem zmešala moko z vodo nastalo je kar ta pravo testo za kruh, razdelila sem na tri enake dele oblikovale sva si vsaka svoj hlebček malo sva odrinile goreča drva nato pa na žerjavico položile hlebčke in veselo zaplesale okrog ognja, ki je počasi ugašal, ozrla sem se za kravami in opazila, da ena manjka, povsod jo iščem a jo nikjer ne najdem. V joku povem sestram, da krave nikjer ni zagrabim skledo, stečem k studencu po vodo ter pogasim ogenj, nato odženeva kravi v štalo nakar opazim, da so vse tri pri jaslih, vesela jih privežem ter stečem v gmajno po svoj hlebec, bil je črn in moker v sredini pa surov, ker sem bila zelo lačna mi je zelo teknil, verjetno tudi sestrama. Počasi sva se spravile spat utrujene a vendar site.

Minka Pečaver Potočnik, DU Dolenjske Toplice

STARI PANJ

Kislo vreme, kot je v jesenskem obdobju zelo pogosto, mi je tudi tega dne vzelo voljo, da bi šla iz hiše, pa še avtomobila ni bilo doma. Nato zaslišim avto na dvorišču tudi ževati je nehalo zagrabim bundo, ki mi je bila za dve številki prevelika in si jo oblečem kar med potjo po stopnicah hitro sedem za volan in se odpeljem na jaso, kjer imamo upokojenci vsako jesen kostanjev piknik.

Ogenj je že gorel, kostanj so že pekli dišalo je daleč naokrog in na majhni mizici v plastenkah se je ponujal sladek mošt in jabolčni zavitki. Družba je bila nasmejana kljub slabemu vremenu. Lepo sem jih pozdravila in se pridružila veselemu razpoloženju, nato mi eden od upokojencev predstavi svojega brata, bežno sem ga pogledala in mu podala roko, kar trdno jo je stisnil.

Med luščenjem kostanja in pitjem mošta smo prebrali še nekaj svojih pesmi in nato so sledili vici, ker je naš predsednik Dušan upokojeni miličnik sem z veseljem povedala vic o povoženem oslu, vsi so se zelo smejali eden možakar se je skoraj razpočil od smeha, stopil je do mene in mi povedal da je na dopustu v Sloveniji, sicer pa živi v Avstraliji med pogovorom je uporabljal veliko angleških besed, jaz sem mu pojasnila, da angleščino sicer zelo dobro slišim zazre se vame nato spet bruhne v smeh in to šalo delil še z ostalimi. Pogledala sem na uro in ugotovila, da bom morala zapustiti veselo družbo, takoj sem se poslovila in odšla med visokimi smrekami do svojega avta in ta postaven možakar v usnjeni jakni in lepim klobukom je šel za mano rekel mi je, naj mu dam telefonsko številko, ker nisem imela svinčnika, se je takoj pohvalil, da ga on ima v avtu in listič tudi, brez pomislekov sem kot zvesti kuža šla za njim, do njegovega avta, ko zagledam fijesto z Mariborsko registracijo se začudim on pa reče na tablici piše moj bog MB. nato pogledam svojo regijsko številko in povem, da na moji pa piše naj mačo. NM.

Vzel je iz avtomobila blok in svinčnik ter si zapisal mojo telefonsko številko podala sva si roki stisnil me je k sebi izvila sem se mu in odšla v svoj avto ga vžgala in hitro odpeljala med debelimi in visokimi smrekami, še korenine ki so štrlele iz zemlje niso bile ovira čeravno se je avto majal kot barka sem pritisnila na plin, kod da bi hotela čim prej pobegniti. Pohitela sem v cerkev, kjer je bilo izpostavljeno Sv. r. t. pokleknila sem v peto klop in se pokrižala ter začela po tihem moliti rožni venec, pri molitvi so mi misli bežale k temu Avstralcu pokesala sem se ter prosila Boga, naj mi pomaga pozabiti tega človeka nisem bila uslišana, spremljal me je celo mašo, med pevskimi vajami na poti domov, spraševala sem se, če je to morda božja volja sramovala sem se teh čustev, saj se vendarle ne spodobi za eno upokojenko ...

Marija Pečavar Potočnik